

Jackie Collins

Bohyně pomsty

AL
press

edice
KIOKAN

Jackie Collins

Bohyně pomsty

edice
KLOKAN

edice
KLO *KAN*

Copyright © Chances Inc., 2011
Translation © Petra Klůfová, 2011
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE GODDESS OF VENGEANCE
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, Inc. All rights. reserved.

přeložila Petra Klůfová

Redakční úprava Otilie Grezlová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2011

shop@alpress.cz

Tisk a vazba: **FINIDR** Finidr, s.r.o., Český Těšín, www.finidr.cz

TIŠKÁRNA · DRUCKEREI · IMPRIMERIE · PRINTING HOUSE

Vydání první

ISBN 978-80-7466-103-7

*Tuhle knihu jsem věnovala všem svým fanouškům na celém světě,
kteří na moje knížky reagují na Twitteru,
Facebooku i mé webové stránce.
Hele, život je bezva!
A čtete pořád dál...*

1.

Blížil se večer a zahradní restaurace byla poloprázdná. Hosté se tvářili, že jsou nad věcí, protože byli koneckonců v Los Angeles a všude se hemžilo moře hvězd. Přesto si většina z nich neodpustila občasné nenápadné juknutí směrem k Venus, platinově plavé a světově proslulé hvězdě, jak se dloube v zeleninovém salátu.

U stolu s ní seděla Lucky Santangelová, tmavovlasá kráska, která si užila více než vrchovatě překroucené bulvární titulky a skandály. Lucky – původní majitelka a šéfka filmových ateliérů Panther Studios – byla superúspěšná podnikatelka, jež momentálně vlastnila The Keys, což byl název luxusního hotelu, kasina a bytového komplexu v Las Vegas.

Ty dvě spolu tvořily pohádkově krásný pár. V Hollywoodu, kde vzhled hraje hlavní roli, Venus s Lucky vládly kráse. Venus se svou něžnou plavostí, pronikavě modrýma očima a štíhlým, vypracovaným tělem. A Lucky, nebezpečně svůdná žena s černočernýma očima, temně olivovou pletí, plnými smyslnými rty a hřívou dlouhých černých vlasů nad pružnou postavou.

„Začínám tě podezřívat ze sexuální závislosti,“ prohodila Lucky pobaveně a usmála se na svou nejlepší kamarádku.

„*No dovol?*“ odsekla Venus a povytáhla dokonale protrhané a nabarvené obočí. „Minulý týden jsi mě obvinila, že jsem na zajíčky, a *ted'* jsem navíc i sexuálně závislá. To myslíš *vážně*, Lucky?“

Lucky si odhrnula kudrnatou hřívu z očí a zazubila se. „No jo. Já se příšerně spletla,“ protáhla jízlivě. „Protože to jsi nebyla *ty*, kdo se vyspal s dvaadvacetiletým filmovým kolegou, a stejně tak jsi to nebyla *ty*, kdo o dva dny později ošoustal svého šedesátiletého režiséra.“

„Ale *prosím tě!*“ mávla Venus lhostejně v ruku. „Rozvádím se, tak co ode mě čekáš? Že vstoupím do kláštera?“

„To by bylo kapku moc.“ Lucky se rozesmála při představě toho bince, co by Venus v klášteře rozpoutala. „Ale víš – snad máš jasno ve všem, co děláš.“

„Na to můžeš vsadit svůj sexy zadek!“ vybuchla Venus vášnivě. „Billyho je plný internet a časopisy, protože plno puberťáček si namlouvá, že s ním mají románek. Přesně tak to bylo s Cooperem.“ Dlouze se zamyslela. „Další podrazácký podvodník. Lepí se na mě jak na lízátko.“

„To je fakt,“ souhlasila Lucky, i když byla toho názoru, že Cooper Turner, Venusin manžel před Billym Melinou, patří do jiné škatulky. Cooper byl starší filmová hvězda ve stylu Warrena Beattyho a všem bylo předem jasné, že Cooper časem začne zahýbat. U Billyho si jistí nebyli. I když byl o třináct let mladší než Venus, zdálo se, že s ní je superspokojený. A proč by ne? Podobně jako Madonna i Venus byla originál s fanoušky po celém světě.

„Pořád nedokážu uvěřit, že z Billyho se vyklubal takový ubožák,“ prohodila Venus, odhodlaná svého brzy-ex zlynčovat aspoň slovně.

„Ubožák těžko,“ poukázala Lucky. „Jeho nejnovější film vynesl sto milionů. To není špatné.“

„Jo, jo, otluč mi to o hlavu,“ utrhla se na ni Venus podrážděně. „Kariéru má Billy v pohodě, ale dej na mě, jako chlap je prostě ztráta času.“ Přimhouřila oči. „A vůbec, co je dneska s tebou? Neměla bys se mnou souhlasit a nevytahovat jeho kšefty?“

„Poslyš – hlavně neříkej, že jsem tě nevarovala před manželstvím s hodně mladším mužem,“ usadila ji Lucky.

„Billy zas *o tolik* mladší není,“ namítla Venus. „A třeba u Demi a Ashtona to funguje. Myslela jsem, že ho máš ráda.“

„Měla,“ potvrdila Lucky opatrně. „Tedy, pořád mám. Ale když si vezmeš mladšího chlapa... Prostě je jasné, že začnou podvádět.“

„No to mě podrž!“ naštvála se Venus. „Od kdy jsi královna všech cyniků?“

„To není cynismus, ale praktičnost.“

„To říkáš ty,“ usápla se Venus.

„Víš, že jsem měla pravdu!“ nedala se Lucky, zvedla svou sklenku vína a usrkla.

„Jasně, to o tobě všichni víme, že jsi neomylná!“

„Ne neomylná, ale poznám pravdu od keců.“

„A že to funguje i u tebe, co?“

Lucky se dívala na svou nádhernou přítelkyni a nechápala, proč muž, jenž má tu kliku žít s Venus, vůbec *chce* zahýbat. Byla dokonalá – krása, intelligence i talent v jednom balení.

„Proč *přesně* se s Billym rozvádíš?“ zeptala se.

„No, protože –“

„Zahnul!“ dořekly ženy unisono a rozesmály se.

„Pochop,“ zvažněla Venus, „bylo to fajn, dokud to trvalo.“

Osmnáct měsíců spolu a šest měsíců manželství. Ale teď, když už jsem zase skoro volná, není to vůbec špatné. Život s Billym, to byly galeje. To blaho, že už nemusím z podlahy sbírat špinavé ponožky a boxerky, že nemusím o půlnoci vyrážet ke všem čertům na nekonečnou večeři, a *navíc* nemusím prosit o dálkový ovladač.“

„To snad ne?“

„Jo, jo, jo. Znáš mě – když zrovna netočím, hraju na doraz vzornou ženušku a sama vidíš, jak jsem dopadla.“

„Že můžeš šukat se svým filmovým kolegou a *navíc* s režisérem,“ přikývla Lucky. „To není špatné.“

Venus se rošťácky zakřenila. „Já vím. Jen škoda, že natáčení skončilo.“

„Tenhle víkend by sis měla zaletět do Vegas,“ nadhodila Lucky. „Aspoň přestaneš myslet na Billyho.“

„A co je na Vegas tak extra – kromě toho úžasného hotelu?“

„Koná se schůzka se všemi mými investory, a protože jsi jedna z těch nejvýznamnějších, bylo by fajn, kdyby ses ukázala. Všichni by slintali blahem. A kromě toho jsem se rozhodla uspořádat večírek k Maxiným osmnáctým narozeninám, i když

ten spratek mě dohání k šílenství. Pořád omílá, že se odstěhuje do New Yorku.“

„Zaboha nemůžu uvěřit, že Max bude už osmnáct. Malá Maria je dospělá.“

„Povídej mi o tom,“ zesmutněla Lucky. „Čas šíleně letí.“

„A uvědomuješ si, že osmnáctileté holce těžko zakážeš, aby si prosadila svou?“

„Bohužel mi to je jasné,“ přikývla Lucky. „A jak znám Max, využije tu možnost na sto procent.“

„Ale jdi, *ty sama* ses vdávala hodně mladá,“ popíchlá ji Venus. „Možná se nakonec poučí z reality jako ty.“

„Chceš říct, že mě jako mladou *provdali*,“ zavrtěla hlavou Lucky, která doposud neuvěřila, že Gino ji provdal proti její vůli. „Nebo si snad umíš představit, že Gino mě chtěl jenom ochránit před mladickou nerozvážností? To by byl super vtip!“

„Ale proč jsi nic nenamítala?“

„Bylo mi šestnáct,“ pokrčila Lucky rameny a vybavila si svůj svatební den, ten drtivý pocit bezmoci a děsu. „Myslela jsem, že nemůžu dělat nic.“

„Ale Lucky, rozhodně ti to neublížilo,“ prohlásila Venus. „Jen si vezmi, cos dokázala. Vybudovala jsi hotely, šéfovala jsi filmovým ateliérům, máš tři děti a jsi vdaná za pana Božského. Uznej konečně, že jsi super žena!“

„Nejsem,“ nesouhlasila Lucky zamyšleně. „Jsem prostě žena, která riskuje na každém kroku. A svou nezávislost jsem si musela vybojovat.“ Povzdechla si. „Věř mi, nebylo to snadné.“

„Věřím,“ prohlásila Venus. „Taky proto si spolu tolik rozumíme. Obě jsme poznaly, že být silnou a úspěšnou ženou v tohle městě je většinou osamělá a hodně vyčerpávající role.“

„Přesně,“ přikývla Lucky. „Musíš být tvrdá jako chlap a ještě ti za tu dřinu řeknou, že jsi mrcha.“

„Stoprocentní pravda,“ potvrdila Venus.

„Ale stejně ti něco řeknu,“ dodala Lucky. „Vím, kdo jsem – a neměnila bych.“

„Mluvíš mi z duše.“

„Tak co si připít na silné, neporazitelné ženy?“ navrhla Lucky a zvedla skleničku.

„Tak na nás, sestro,“ usmála se Venus.

Přitukly si a vyměnily si úsměv.

„Chtěla jsem se zeptat,“ nadhodila Lucky, „kdo si nechá apartmá v The Keys, ty nebo Billy?“

„Já, to dá rozum!“ prohlásila Venus zarytě. „Už jsem právníkovi vysvětlila, že byt nepustím. Je můj a Billy se klidně může stavět na hlavu.“

„To ráda slyším. Dneska si člověk musí majetek uhájit.“

„Čerta, to mi nemusíš připomínat. Apartmá je v *tvém* hotelu, a my jsme *sestry*, takže smůla, Billy.“

Lucky přikývla na souhlas.

Po kávě a dalším klábosení – především o tom, co je Billy zahajzla – Lucky mávla, že chce účet.

Mladý číšník, který z nich celý večer nespouštěl oči, se připlížil ke stolu a podal jí ho. Lucky vytáhla svou černou kartu American Express.

„Hm, to asi znamená, že s placením jsi na řadě ty,“ broukla Venus, z obrovské Chanel kabely vylovila malou zlatou pudřenku a zkoumala svůj dokonalý obličej. Dobře věděla, že u východu bude číhat smečka paparazzi, kteří jsou blahem bez sebe pokaždé, když celebritu nachytají neupravenou. Tak tuhle radost jim nedopřeje!

Číšník neodcházel a odkašlával. Byl sice nervózní, ale viděl šanci a hodlal po ní skočit, i kdyby to znamenalo vyhazov kvůli obtěžování hostů.

„Promiňte, slečno, uch... Venus,“ zkusil a maličko se zakoktal. „Víte, uch, napsal jsem scénář, co je vám šitý *přímo* na tělo. Víte, uch, byl bych rád, kdybyste si ho mohla přečíst.“

Venus na mladíka upřela modré oči – svůj proslavený pohled ledového martini – a pomalu si ho prohlédla.

Ale ne, ušklíbla se Lucky v duchu. *A je to tady. Naše hvězda se neovládne.*

Venus ji nezklamala. „*Vypadám* snad jako agent?“ zapředla jedovatě. „*Vážně?*“

Číšník zesinal, bleskově shrábl Luckyin šek a účet a vypařil se.

„Chudák kluk,“ politovala ho Lucky. „Jen to zkoušel.“

„Tak ať to zkouší jinde,“ pronesla Venus vznešeně. „Nemám náladu na podobné otravování, když se snažím vypnout.“

„Propána, teď se chováš jako supermrcha,“ pokárala ji Lucky. „Nechtěla bych se s tebou někdy rozhádat.“

„Tak si to pamatuj,“ usmála se Venus suše. „Půjdeme?“

Sedmnáctiletá Max Santangelo Goldenová si vždycky našla nějakou cestičku, jak se dostat do klubu, do kterého si to umanula. Falešný průkaz totožnosti. Bez problému. Královské dýško recepčnímu. Bez problému. Kamarádství s jedním z majitelů. Bez problému.

„Pokud jde o vstoupení do podniků, kam nesmím, vedu hitparádu!“ chlubívala se Max.

Její dva nejlepší kámoši, Cookie, čokoládově hnědá dcera žijící soulové legendy Geralda M., a Harry, gay a jinak syn papaláše velké kabelové televize, s ní souhlasili. Jen Ace, její střídavě bývalý a střídavě aktuální kluk, nad tím tolik nejásal. Z klubové scény v L.A. nebyl ani trochu odvázaný. Nepil, nefetoval a nerozhlížel se po namazaných filmových hvězdách. Ovšem sedmnáctiletá Max vychutnávala každou minutu. Sama to s pitím nepřeháněla a drogy nebrala, ale úžasně ráda se předváděla na veřejnosti a tančila na stolech. Hudba pro ni byla jako životabudič – především rap a taky neznámá britská skupina se zpěváky, co vypadali dost vyžile. Ach ano, Max zbožňovala rebelantské a trochu nepřizpůsobivé dřiče. Ace byl úžasně pohledný a sexy, ale Max občas připadal hodný až moc, a ve vztahu jí chybělo trochu třenic a vzrušení. A navíc Ace v L.A. nežil, takže ho neměla po ruce vždycky, když dostala chuť s ním něco podniknout.

„Kam půjdeme dneska večer?“ zajímala se Cookie. Seděla na své neustlané posteli a dloubala si zeleně nalakované nehty.

„Všichni mluví jen o koncertu nějakých starých rockerů v House of Blues,“ hlásil Harry. „Kdybyste měly chuť, nejspíš se tam dokážem propašovat.“

Harry byl nejsvětější lidský tvor, jakého kdy kdo viděl, hu-beňour se sinálým obličejem a nagelovaným ježkem, kterého si barvil na vražednou čern. Svou orientaci přestal skrývat teprve nedávno, i když Max a Cookie to o něm věděly odjakživa. Ještě zbývalo vybalit pravdu před panovačným otcem, jenž ho pravděpodobně vydědí.

„House of Blues nesnáším,“ nesouhlasně blýskla zelenýma očima Max. „Je tam pořád plno zkrachovanců a kromě toho až do Foundation Room se v životě nedostaneme.“

„Proč ne?“ opáčila Cookie a si vzala plechovku 7UP, stojící nebezpečně blízko okraji stolu.

„Jo, proč ne?“ zopakoval Harry. „Sem myslel, že ty se vpa-šuješ všude.“

„Všude, kde *chci*,“ upřesnila Max a pohodila vlnitou černou hřívou. „A proč bych se měla cpát do zatracený Foundation Room? Je to ráj pro prastarý rockery, co do sebe hážou jednu viagru za druhou. To mě fakt *nebere*.“

Cookie se hystericky zahihňala. „Vsadím boty, že můj táta taky bere viagru,“ lokla si z plechovky. „Vsadím se, že se tím krmí po hrstech.“

„To všichni dědulové,“ ušklíbl se Harry světácky. „Jinak se jim nepostaví.“

„Fúúúúj!“ vypískla Cookie. „Tátu s erekcí si nechci vůbec představovat!“

Max usoudila, že občas si od Cookie a Harryho potřebuje odpočinout. Všichni tři spolu vyrůstali, chodili do stejné školy a společně sbírali zajímavé a občas i děsivé zkušenosti, ale poslední dobou měla pocit, že je dospělejší než ti dva. Jen co jí bude osmnáct, odsvíští do New Yorku, vstříc svobodě. Ne snad že by neměla báječné rodiče, ale soužití s nimi bylo někdy na hlavu. Lucky – ta dosáhla stoprocentně všeho, co kdy chtěla. A Lennie, všestranně nadaný scenárista a režisér, který kormidloval natáčení všech svých nezávislých filmů. Max už měla

plné zuby toho, že veřejnost ji pořád brala jen jako jejich dceru. Právě tohle ji dohnalo k rozhodnutí, že se svým životem podnikne něco velkolepého.

Jejím vzorem byl starší bratr Bobby – ten Bobby, co taky utekl z hnízda a šel si svou vlastní cestou. U něho čerpala inspiraci a navíc ho zbožňovala. Bohužel, teď měl vážnou známost s Denver Jonesovou, a i když Max Denver proti své vůli obdivovala, stýskalo se jí po dobách, kdy během Bobbyho pobytu v L.A. měla bráchu jenom pro sebe.

„Už vím,“ navrhla Max po chvíli. „Co jít na večeři do Chateau? Tam se pořád něco děje.“

„Jo, ale to nesmíme zakopnout o mého tátu,“ nakrčila Cookie nos. „Narazil si další přiblblou přítelkyni a mám dojem, že ta káča se vždycky ubytuje v Chateau.“

„Jaká je tentokrát?“ vyzvídala Max.

„Angličanka s nóbl přízvukem; nosí se, jako by byla něco víc,“ otrásla se Cookie hnusem. „Nejspíš si představuje, že je druhá Keira Knightley. To ani náhodou!“

„Tvůj fotřík to bere vážně ve velkém,“ utrousil Harry a vyhrnul si límec dlouhého černého pláště.

„To mi vykládej,“ povzdechla si Cookie otráveně. „Měla jsem už víc nevlastních matiček než ty chlípných snů o Chace Crawfordovi!“

„Tak jo, tak jo,“ přerušila je Max. Potrpěla si na rychlá rozhodnutí, jenom tak okounět jí nesesedlo. „Taky můžeme otestovat ten nový klub River, co otvíral teprve před čtrnácti dny. Určitě se dostaneme až dovnitř, uvidíte.“

„Tak jdeme na to!“ zajásala Cookie a odhrnula si dozadu čokoládově hnědé dredy, jež jí lemovaly neuvěřitelně líbeznou tvářičku.

„Myslíte, že tam bude Chace Crawford?“ vyhrkl Harry dychtivě.

Max po něm stříhla pohledem. „Zklidni hormon,“ ušklíbla se. „Copak nevíš, že Chace Crawford je posedlý holkama?“

„To se sice říká,“ zabrblal Harry, „ale já vím svý.“

„Lucky nás pozvala na příští víkend do Vegas,“ prohodil Bobby Santangelo Stanislopoulos a natáhl svých sto devadesát centimetrů na ošoupanou pohovku Denver Jonesové. „Plánuje večírek k osmnáctinám mé sestřičky Max, obrovskou rodinnou událost.“

Denver se na svého přítele podívala s mírným mrazením v zádech. Ach bože, ty delší černé vlasy, oči temné jako noc, řecký nos a silná brada ji pokaždé rozechvěly. Kéž by nebyl tak zatraceně hezký! Kéž by ho nemilovala už od střední školy! Kéž by nebyl tak fantastický milenec, který jí plní všechny sny.

„Z tvé matky mám trochu hrůzu,“ přiznala nakonec a přitom drbala na břicho svou fenku Amy Winehouse, která ležela na zádech a blaženě funěla. Amy byla voříšek, kterého Denver se svým expřítelem Joshem našli zatoulanou na Venice Beach. Tohle jméno jí vybrali, protože vrčela temně a hrdelně. A kromě toho Winehouse patřila k Denveřiným oblíbeným zpěvačkám.

Bobby se zasmál, měl fantastický smích. Jak jinak. „*C'mon*,“ pokáral Denver něžně. „Lucky určitě věří, že jsi ta nejlepší věc, co mě mohla potkat.“

Denver povytáhla obočí. „Věc?“ zopakovala dotčeně.

„Vždyť víš, jak to myslím.“

„Ale je tu problém,“ začala Denver, jež zoufale pátrala po přijatelné výmluvě. „Příští týden mě přesouvají k protidrogovému, takže mě čeká prostudování hromady materiálu.“

„Tak si vezmeš laptop a můžeš zvládnout práce, kolik chceš. Je to výlet jen na osmačtyřicet hodin, miláčku. Objednám letadlo.“

Nesnášela, když Bobby trousil poznámky typu „objednám letadlo“. Bylo to tak elitářské, tak přesně opačné než byla ona. Některé dívky by si luxus vychutnávaly, ale soukromá letadla, velkolepé večírky a zábava s Bobbyho skvělou rodinou, to nebylo nic pro ni. Navíc si na Vegas nepotrpěla, i když to před Bobbym tajila. Zkrátka zábavu v tomhle ultramoderním klubu Mood považovala za ztracený čas. A ze všeho nejvíc ji vytáčely ženské, co tam po Bobbym lezly a nestydatě s ním flirtovaly, jako by ona, Denver, byla neviditelná.

Ano, Bobbyho milovala, ale neměla ráda výsady, které k němu automaticky patřily.

Bobby se protáhl a zívł. „Tak co ty na to?“

„Nechám si to projít hlavou.“

„To zní slibně,“ zazubil se Bobby a stáhl Denver na pohovku vedle sebe.

Poddala se. Byl teprve podvečer a zatím nic nenaplánovali, tak proč si na chvíli nepohovět?

Scházeli se poslední tři měsíce pokaždé, když Bobby byl v Los Angeles, ale bohužel taky musel trávit čas ve svých dvou klubech: Mood ve Vegas a Mood v New Yorku. Když byl s Denver, užívala si to. A kdykoliv odjel mimo město, stýskalo se jí a lámala si hlavu, co Bobby zrovna dělá, a snažila se s ním aspoň o sex po telefonu, což s oblibou končilo záchvatem hysterického smíchu. Ani jednou si nevyznali lásku, ale navzájem se svěřili, že ten druhý je pro ně výjimečný.

Oba si dávali pozor, aby se do vztahu příliš neponořili, ale přitom tajně jeden po druhém bláznili. Ovšem hrát to navenek, jako by o nic nešlo, bylo také vzrušující.

Bobby ji začal hladit po vlasech. Denver na ně byla pyšná, měla dlouhou, hustou, kaštanově hnědou hřívu s přirozeně zlatými odlesky. Dobře věděla, že vlasy spolu s široce posazenými oříškovými očima a plnými rty jsou na ní to nejhezčí. Kdyby žila v kterémkoliv jiném velkoměstě, na stupnici ženské krásy by obsadila desítku. V L.A. měla pocit, že dosahuje sotva na sedmičku.

Mýlila se.

Bobby jí dlaněmi sklouzl k nadržům, zajel jí pod tričko a rozepnul podprsenku, aby si mohl pohrát s bradavkami. Denver vzrušeně vydechla a opřela se o něho. Vůbec nesešlo na tom, že se pomilovali už ráno. Touha je touha a oba byli v tom správném rozpoložení.

Občas se neubráníla obavám, jak dlouho to mezi nimi vydrží. Její předchozí vážná známost s Joshem trvala tři roky, ale Josh byl v posteli obstojný milenec jen v prvních šesti měsících, potom to byla hotová katastrofa.

„Na co myslíš?“ šeptl jí Bobby do ucha a vystrčil špičku jazyka.

„To je skrz naskrz holčičí otázka,“ broukla a sáhla mu po zipu na džínách.

„Připadám ti jako holka?“ popíchl ji jakoby uraženě.

„No, občas se tak projevuješ,“ přistoupila Denver na škádlení.

„*Například?*“ zeptal se Bobby vyzývavě.

„No,“ protáhla neurčitě a přitom mu stahovala džíny. Potěšilo ji, že pod nimi nemá prádlo. „Máš měkké rty“

„To abych tě mohl lépe líbat...“ Bleskově se na Denver překulil, takže mu byla vydaná na milost. „Měkké rty a tvrdý kolík,“ zavtipkoval. „Pořád ti to připadá *holčičí?*“

„Bobby!“ vypískla.

A pak zmlkli, protože převládla vášeň. Bobby se s Denver vždycky miloval způsobem, který ji zbavil všech zábran, jaké kdy měla. Kombinace něžného laskání a drsného útočení na její tělo doháněla Denver k šílenství. Chtěla to ještě a ještě a ještě...

Když skončili, zůstali si vyčerpaně ležet v náruči, ospalí a ukojení.

Denver si často přála, aby tyhle drahocenné okamžiky neměly konce. Jen oni dva. Žádný rušivý vnější svět.

Ovšem vnější svět se nedal přeskrtnout a žili v něm oba dva. Zítra Bobby odletí do Vegas a odtud bude pokračovat do New Yorku na další pracovní schůzky. A Denver čekala kancelář na státním zastupitelství a práce, která bude ještě zajímavější a náročnější, když přechází na protidrogové. Opět je čeká loučení.

Hlavní věc, že Denver svou práci milovala. Byla to náročná a neveselá dřina, ale výsledky jí přinášely neuvěřitelné uspokojení. Byla nadšená, že ji čeká nové pracoviště. Působila u prestižní advokátní kanceláře jako obhájce, a když ulovila místo na státním zastupitelství a připravovala obžaloby zločinců, úžasně ji to bavilo. Jeden z jejích nejznámějších případů byl filmový herec, hvězda, který si objednal vraždu manželky – a vyvázl. A právě tohle ji vedlo ke změně pohledu úplně na všechno. Proč má obhajovat skoro výhradně provinilce, když může dělat smysluplnější práci a posílat zločince za mříže?

Kdykoliv skřípne další svině, co distribuují drogy a v pubertálních vypěstují závislost už odmala, pak jí práce prostě musí přinášet uspokojení!

„Poslyš,“ ozval se Bobby, „co bys řekla filmu a pizze k večeři?“

Jo, přesně po tom toužila. Po normálním životě se svým mužským.

Proč to tak nemůže zůstat napořád?

Kdovíproč se jí zmocnilo silné podezření, že to je bez šance.

2.

Princ Armand Mohamed Jordan užíval svůj celý titul jen málokdy, vlastně jen při návštěvě své rodné země Akramšaru, což byla malá, ale bohatá zemička na Středním východě, zastrčená někde mezi Sýrií a Libanonem.

Jako naturalizovaný Američan a megaúspěšný podnikatel považoval za rozumnější nechat si titul pro sebe, protože správný podnikatel se svým vznešeným původem neohání.

Většina lidí ho znala jako Armanda Jordana, občas nelitostného a neobyčejně mocného člověka, který vyžadoval, aby se všechno podřídilo jemu, a většinou to tak bylo. Žádný z jeho obchodních společníků netušil, že jeho otcem je vládce země emír Amin Mohamed Jordan, jenž své ropou bohaté zemičce vládl železnou rukou a momentálně měl šest manželek a šestnáct dětí.

Armand nevěřil na přátelství. Jediný člověk, jemuž věřil, byl Fúad Chán, jeho pravá ruka, kterého si před mnoha lety dovezl z Akramšaru. Fúad znal všechna pánova tajemství, ale u něho byla v bezpečí. Dělal Armandovi vrbu a důvěrníka a vždy byl připravený splnit každický jeho příkaz.

Armand měl to štěstí, nebo možná neštěstí, že byl emírov devátý syn, čili nebyl vůbec důležitý. Když tedy jeho americká matka Peggy – původně tanečnice z Vegas – poprosila, aby svého osmiletého syna směla odvézt do Států, emír nic nenamítal. Nohatá americká zrzka se svým ječivým přízvukem mu beztak lezla krkem, tak ať si jde. A Peggy se sice líbil přepych a nicnedělání v harému, ale všechno má svůj konec. Byl nejvyšší čas vrátit se do civilizace. Bylo jí šestadvacet, celý život měla před sebou a chtěla si ho užít. Emír měl jedinou podmínku, a sice že každé září se syn vrátí do Akramšaru na oslavu

vládcových narozenin, aby ten významný den slavila celá rodina pohromadě.

Peggy souhlasila. Vyrovnaní, které jí emír vyplatil, za to bohatě stálo.

A tak se Peggy se synem přestěhovali do New Yorku a Armand si na americký životní styl brzy zvykl. Na Americe miloval úplně všechno. Nekonečné televizní pořady plné zábavy a dobrodružství, akční filmy, kde to bylo samé násilí, hlučná dunící hudba a děvčata. Přesně tak, děvčata, a navíc mnohem vstřícnější než dívky v Akramšaru.

Matka ho každé září posadila do letadla a Armand pár týdnů hrál v Akramšaru roli mladého prince ve společnosti ostatních sourozenců, které už ani pořádně neznal. Nevycházel s nimi.

Protiklad obou životních stylů byl vzrušující a probouzel v něm pocit výjimečnosti. Připadal si jiný než ostatní studenti, co s ním chodili do soukromé školy na Manhattanu. On byl princ a oni byli nuly. Cítil se jim všem nadřazený.

Když navštívil Akramšar ve svých třinácti, otec si ho vzal stranou a oznámil mu, že je načase, aby se stal mužem. Okamžitě ho jeden z emírových poskoků odvedl do místnosti, kde dvě prostitutky rozvalené na posteli čekaly na mladičkého prince.

Následující zážitky se dvěma staršími ženami zanechaly v Armandovi nesmazatelný dojem. Ve škole sice flirtoval se spolužačkami, ale tohle bylo něco úplně jiného. Prostitutky – jedna Ruska a jedna Holanďanka – byly něco mezi dvaceti a třiceti a na sobě měly tuny make-upu, erotické prádlo a střevíčky s jehlovými podpatky a seznámily ho s množstvím sexuálních poloh. Některé byly fantastické, jiné se mu hnusily. Když prostitutky usoudily, že chlapce zasvětily dostatečně, ještě mu vysvětlily, že za každý pohlavní styk musí zaplatit. Neřikaly mu tím o peníze – o to se už postarali emírovi lidé –, prostě jen myslely, že chlapec by to měl vědět. „Ženám musíš za sex zaplatit,“ poučily ho a pobaveně po sobě mrkly. Na tuhle životní moudrost už nikdy nezapomněl.

Po pár hodinách vyšel z pokoje a starší bratři se mu pošklebovali a smáli se mu. Nakonec se s jedním z nich porval a vyfaso-

val zlomený nos. Svoje sourozence nenáviděl, protože na něho všichni žárlili pro jeho odlišnost.

Peggy, nápadně přitažlivá zrzka, se podruhé vdala měsíc po Armandových osmnáctých narozeninách. Tentokrát si vybrala moudře a zvolila Sidneyho Dunna, pohádkově úspěšného investičního bankéře, staršího o celých pětadvacet let.

Armand Sidneyho respektoval, vytušil, že od starého pána se může hodně naučit, a skutečně se naučil. Po střední škole si vybral ekonomickou vysokou školu a Sidney byl vždy ochotný mu poradit.

Když přišly Armandovy jednadvacáté narozeniny, emír ho povolal do Akramšaru na speciální návštěvu. Armand neochotně poslechl – copak jednou za rok to nestačí? Vyklubala se však z toho zlomová návštěva, protože emírov nejblíže rádce ho informoval, že emír bude čas od času potřebovat, aby se mu syn postaral o obchodní aktivity v Americe.

Armand toužil zavděčit se otci, takže souhlasil. K narozeninám mu emír daroval šek na milion dolarů a Armand je okamžitě zhodnotil. Na Sidneyho radu investoval do pozemků s vybydlenými činžáky v Queens, které do roka nahradil několika bytovými komplexy, prodal je a tím ztrojnásobil svou původní investici.

A po tomhle byl už k nezastavení. Založil Jordan Developments a začal skupovat nemovitosti, rekonstruoval je a s velkým ziskem opět prodával. Navíc se staral i o podnikání svého otce, jenž tu a tam potřeboval vyprat velké sumy peněz. Kromě Jordan Developments založil i několik přidružených firem, včetně firmy specializované na import/export, která nevykazovala žádnou činnost, pouze nabízela svůj název. Než Armand dosáhl třicítky, byl majitelem spousty hotelů a činžáků po celém Východním pobřeží.

Při každoroční návštěvě v Akramšaru na něho otec pohlížel laskavě a zářil pýchou. „Ty jsi syn, kterým se můžu pyšnit,“ chvástal se. „Jsi mazaný, chytrý a spolehlivý. Jsi syn, který by jednou měl zdědit moje panství.“

Ta slova se vůbec nezamlouvala Armandovým nevlastním bratrům, kteří ho podezřívají a nenáviděli ještě víc.

Ale jedna věc vrtala emírovi hlavou. „Proč ses dosud neoženil?“ naléhal. „V tvém věku mají muži podle tradice mnoho manželek a dětí.“

Armand jen krčil rameny. Sex k životu nepotřeboval. Jeho touhy plně uspokojovaly řady dívek na telefonu, které mu přišly splnit každé přání, kdykoliv jen zvedl sluchátko a objednal si je. Otec mu už v útlém dětství vtloukl do hlavy, že ženy jsou podřadná stvoření. „Ženy jsou jen prostředky k ukojení mužské sexuální potřeby a k plození dětí!“ kázal emír. „Nikdy jim nevěř. Nikdy jim neodevzdej svoje srdce.“

Otec měl pravdu. Ženy by pro peníze udělaly absolutně všechno. A navíc byly pitomé.

Rok poté, co se ho otec vyptával na manželství, dorazil do Akramšaru na obvyklou narozeninovou oslavu a emír ho okamžitě odvezl do jednoho ze svých soukromých paláců. Tam potom Armandovi oznámil, že si od něho k narozeninám přeje jediný dar, a sice aby se oženil s dcerou blízkého rodinného přítele, s kterým emír i obchodoval. „Nebudeš mít sebemenší zodpovědnost,“ ujistil ho. „Tvoje žena zůstane tady, a když Bůh dá, porodí ti potomka. To si od tebe přeju, synu. To je ten nejlepší dar, co mi můžeš dát.“

Dívka byla patnáctiletá kráska. Jmenovala se Soraja.

Později toho dne se konal hříšně přepychový obřad a v noci Armand defloroval panenskou Soraju. Třásla se strachy, ale jemu to bylo jedno. Hodlal splnit otcovo přání. Její nervozita mu byla ukradená. Měla pouze plnit jeho příkazy. Přirážel tvrdě a nešímal si jejích bolestných výkřiků. Byla jen nádoba na ukojení jeho smyslnosti a tím její užitek končil.

Týden po svatbě odletěl zpátky do Ameriky.

Když se o rok později vrátil do Akramšaru, s překvapením zjistil, že má syna. Během dalších jedenácti let zplodil ještě tři děti,

samé dívky, což ho nijak nepotěšilo, ale emír byl blahem bez sebe.

V duchu nazíral Soraju a její drobotinu jako svou rodinu ze snu. Žili v místě zvaném Akramšar, kde ženy byly pokorné a poslušné a poslouchaly na slovo. V místě, kde vládli muži.

Sám žil v luxusním bytě v New Yorku, nejvíc ze všeho ho vzrušovaly peníze a ženy bral jen jako placené hračky. Tyto dva světy se protnuly pouze v září, když emír měl narozeniny. A tak to bylo správné.

Armandovi teď bylo dvačtyřicet a začínal ho trápit neklid. Dobil Východní pobřeží a chtěl víc. Podle svých nejnovějších plánů toužil získat neotřesitelnou pozici v Las Vegas, ve městě, kam občas zajel. Byl vášnivý gambler a zdejší prostitutky byly ochotné splnit mu i to nejzvrhlejší přání. Navíc Vegas považoval za město, kde má kořeny. Právě v Caesar Palace jeho otec zahlédl tanečnici Peggy, kterou si později odvezl do Akramšaru. A rodinné vazby jsou posvátné.

Jeho lidé provedli finanční analýzu většiny velkých hotelů. Říše Stevea Wynna byla zajímavá a lukrativní, a řetězce Palms, Four Seasons a Harrah nabízely mnoho možností, ovšem Armand si nakonec vybral hotelový komplex Keys.

Ano, Keys byl dokonalý. Velkolepá stavba, vybudovaná před dvěma lety podle těch nejvyšších možných standardů. Nešlo o zdejší křiklavou okázalost, ale o neuvěřitelný luxus a úroveň. Pohádkové kasino. Restaurace a obchody patřící k nejlepším na světě. Fantastické zahrady a parky. Bytový komplex, nad nímž se tajil dech. Nekonečně mnoho bazénů. Dvoje lázně. Umělé jezero. Golfové hřiště snů. A především hotel.

Ano, Keys byl pro Armanda jako stvořený.

Chtěl ho, takže ho prostě získá.

Neměl ponětí, že majitelkou Keys je Lucky Santangelová.

A že Lucky by se Keys v životě nevzdala.

3.

Než Lucky ve svém nápadném červeném ferrari sjela po Pico Boulevard a po dálnici Pacific Coast Highway zamířila do Malibu, stačila na Venus a její vztahové problémy zapomenout. Daleko víc myslela na Max a její brzký odjezd. Lucky byla dost chytrá, aby si uvědomila, že nemá smysl nádherné, chytré zelenooké dceři cokoliv zakazovat. Max si prosadí svou, ať se to rodičům líbí nebo ne. A po pravdě, Lucky se to vůbec nelíbilo, ale byla bezmocná. Každý jí okamžitě připomněl, že ona sama pláchla do světa už v šestnácti. Když zdrhla z přísné švýcarské internátní školy a vyrazila na jih Francie, její otec Gino ji vystopoval a bleskově ji vdal za protivného a nudného Cravena Richmonda, syna senátora Petera Richmonda. Craven byl slabošský ubožák, kterého nemilovala, a ještě hůř, v nejmenším si ho nevážila. Lucky odmítla v té pasti zůstat. Vyčíhala si vhodnou chvíli, kdy Gino odjel do ciziny kvůli daním, zpřetrhala všechny vazby s rodinou Richmondových a rázně převzala vládu nad Ginovým lukrativním hotelovým podnikáním. Rozvedla se a ani jedinkrát se neohlédla zpátky.

A teď se Max chystala vyletět z hnízda, ale je její dcera opravdu dost chytrá a obezřetná, aby se nedala ulovit jedním z početného houfu žraloků, stahujících se kolem tak výnosné kořisti? A navíc se Max rozhodla pro New York. Jak ji Lucky na tu dálku ochrání?

„Neochráníš,“ ujistil ji Lennie, jako vždycky hlas rozumu. „Nech Max odejít. Už je dost velká, aby dělala své vlastní chyby a učila se z nich.“

Souhlasil dokonce i Gino. „Klidně ji od té boudy odvaž, děvče,“ radil. „Naučí se stát oběma nohama na zemi, stejně jako ty.“

Co se dá dělat.

Minula půlnoc, ale Max doma ještě nebyla.

Lucky se rozhodla nedělat si z toho těžkou hlavu, zvedla telefon a zavolala Lenniemu, který natáčel v Utahu. Chvíli jen tak klábosili, snažil se jí vymluvit obavy o Max, měla by se zklidnit, vždyť dceru uvidí ve Vegas na tom narozeninovém večírku.

Lucky mu výjimečně dala za pravdu.

Ten velkolepý večírek byl za dveřmi. A až skončí, Lucky pošle Max do světa s přáním všechno nejlepšího a s nadějí, že všechno dobře dopadne.

„Frankie!“ houkla Max a vrhla se k mladíkovi, jenž zrovna vystoupil ze sportovní corvetty se stahovací střechou. „Jsi to vážně ty?“

Frankie Romano se zarazil uprostřed kroku a pomalu spustil zrcadlové brýle Ray-Ban – nezbytný doplněk, i když v téhle tmě byly tmavé brýle jen póza.

„Ježíši!“ vykřikl, když si Max prohlédl od hlavy k patě. „Malá Max!“

„No, už ne tak malá!“ odsekla Max zvesela. Vybavila si svoje poslední setkání s bratrovým kamarádem, vznětlivým Frankiem Romanem. Byl hubenější, než si pamatovala, ale měl fantastický ohoz – samá kůže, na očích tmavé retro brýle, tmavé vlasy stažené ho přísného ohonu. Typický úspěšný maník z Los Angeles.

Max ukázala ke vchodu do nového klubu, kde houfek svůdně vyparáděných pubertáček a další houf nadržených pubertáků zkoušely přemluvit tři ranaře od ostrahy, ať je pustí dovnitř. „Dokážeš tam dostat mě a moje kámoše?“ zasvítla Max na Frankieho okouzlujícím úsměvem.

„Jasně,“ přikývl. „Jestli vás tam nedostanu já, tak nikdo. Pojd'te za mnou.“

Max se zavěsila do Cookie a Harryho. Bez váhání pochodovali za Frankiem, jehož recepční uctivě pozdravil.

„Páni!“ vypískla ohromená Max, „Chovají se k tobě, jako by ti podnik patřil, nebo tak něco.“

„Vždyť patří!“ kasal se Frankie, i když to nebyla tak docela pravda. „Je můj, jenom můj.“

Max vykulila oči. Když o Frankiem slyšela naposledy, zrovna po dlouhém vztahu dostal kopačky od Annabelle Maestro a sháněl práci. A teď tvrdí, že mu patří ten nový klub v L.A.! Jestli pak o tom ví Bobby? Pokud si vzpomínala, ti dva se rozhádali kvůli drogám, kterých Frankie do sebe cpal pořád víc. Škoda. Frankie se jí odjakživa takovým divným způsobem líbil. Když v šestnácti bydlela v New Yorku u Bobbyho, dost nadržně to na ni zkoušel.

„Víš Bobby, že jsi začal podnikat v téhle branži?“ zajímala se, zatímco Frankie je vedl do boxu.

„Myslíš si snad, že Bobby má páru o šéfování klubu?“ odpověděl Frankie a pod tmavými brýlemi mu pocukávalo levé oko. „Já dělal dýdžeje dávno předtím, než on na vlastní klub třeba jen pomyslel. Nabídl bych mu možnost investovat i do River, ale nějak nejsme v kontaktu. Jeho škoda.“

„Jo, to už nejspíš propásl,“ broukla Max neurčitě a rozhlížela se po podniku, připomínajícím chudého bratrána bratrova klubu Mood.

„Co se tvůj brácha dal do kupy s tou advokátskou mrchou, je z něj podpantoflák,“ zavrčel Frankie otráveně. „Už se nescházíme.“

„Denver není advokátka, ale státní zástupkyně,“ opravila ho Max.

„Ještě horší,“ odfrkl si Frankie, „drží mu koule v kleštích. Prostě nás odstřihla.“

„Myslela jsem, že to bylo kvůli –“

„Čemu?“ loupł po ní Frankie zlověstným pohledem.

„Nic...“ zamumlala Max a skousla si dolní ret. Bobby se jí svěřil, že závislost na kokainu už Frankiemu přerůstá přes hlavu a on to odmítá dál tolerovat – zvláště kvůli Denverině funkci.

„Tak teda... naše malá Max nám vyrostla,“ zapředl Frankie a posunul se blíž, takže se jí stehnem tiskl na stehno. „Nějakou dobu jsem tě neviděl. Jak ses měla?“

„Suprově,“ odpověděla a odsedla si, protože o Frankieho do-
těrnost rozhodně nestála.

„Vypadáš sexy,“ pokračoval. „PoděLALALANě sexy.“

„Díky,“ zahučela Max otráveně. Nejspíš byl sjetý.

„To mě podrž!“ jásala Cookie. „Tenhle zapadák je prostě
hustej!“

Frankie k ní obrátil pozornost. „Takže se ti líbí? Interiér jsem
navrhoval osobně.“ Další lež.

„Jo, líbí se nám to,“ přikývla Cookie a dloubla Harryho do
žeber. V duchu odhadovala, kolik je Frankiemu let a jestli by
pro ni nebyl moc starý. „Můžeme dostat pití?“

„Jak račte,“ zazubil se Frankie a luskl prsty, aby přivolal
polonahou číšnici s monstrózně dlouhými nehty a utkvělým
úsměvem. „Doufám, že všichni máte nějaký falešný průkaz.“

„Nosíme je na každém kroku,“ uculila se Cookie, přelízla si
plné rty a zatřepetala fialově nabarvenými řasami.

„Tak to rád slyším,“ kývl Frankie a v duchu si říkal, že tahle
kočička je možná mladá, ale každopádně připravená.

Vem to čert – na mladičké si potrpěl odjakživa.

Z pizzy a filmu se vyklubalo suši u Matsushisa, kde to Denver
milovala.

„Tuhle restauraci fakt zbožňuju,“ svěřila se a sáhla po kali-
fornské rolce.

„Proč myslíš, že jsem ji vybral?“ usmál se Bobby a vzal De-
nver za ruku.

„Protože jsi mě chtěl překvapit?“

„No ne, ta je ale *chytrá!*“ řekl a znovu ji oslnil jedním ze
svých speciálních úsměvů.

„A taky je oblečená na pizzu a kino,“ připomněla mu De-
nver žalostně.

„A vypadá fantasticky,“ ujistil ji.

„Díky, Bobby,“ šeptla a napila se teplého saké.

„Za co?“

„Že se s tebou cítím vždycky dobře.“

„To je snadné.“

„Vážně?“

„Vždyť víš, že jo.“

„Vidíš, *vždycky* řekneš to pravé.“

„Když jsme u toho pravého – příští víkend se mnou do Vegas pojedíš, ano? Myslím ten Maxin večírek.“

„Já... Budu se snažit,“ slíbila pořád ještě váhavě.

„Jak to myslíš, snažit?“

„Ale znáš to, práce...“

„Už jsem ti vysvětloval,“ připomněl Bobby naléhavě, „že le-tíme v pátek a vrátíme se v neděli. O nic nepři- jdeš.“

„Musíš pochopit, Bobby, že přestup na protidrogové je pro mě důležitý. Chci být stoprocentně připravená.“

„No tak znovu, vezmeš si laptop. Budeme mít spoustu volna.“

„Takže si to smím ještě promyslet?“ nadhodila váhavě.

„Tak ona si to promyslí,“ povzdechl si Bobby zoufale. „Už ti někdo řekl, že jsi děsně tvrdohlavá?“

„Jen proto, že ti pokaždé na všechno nekývnu...“

„To vážně neděláš, neboj se,“ broukl a dlouze, pronikavě se na Denver zadíval. „Že bych tě měl rád právě kvůli tomu?“

„Hmmm...“ protáhla zamyšleně, „nejspíš jsi zvyklý na žen-ské, co neumějí říct nic jinýho než ano.“

Bobby vyprskl smíchy. „Jaké *ženské* máš na mysli?“

„Pamatuješ na střední školu? Ty a M. J. jste byli hvězdy. Všechny holky se k vám plazily po kolenou.“

„Ale no tak, Denver!“ Bobby se tvářil udiveně. „Proč sem ta-háš střední školu? Jak sis na to vůbec vzpomněla?“

„Snadno. Hlavní zábavou dne byl pohled na školní fotbalový talent, který zase zabodoval s další spolužačkou.“

„V tom případě buď ráda, že to všechno je za mnou a že teď mám tebe.“

„Že by?“ poškádlila ho. „Ty mě máš, jo?“

„Jasně, že mám!“ zazubil se. „Spolu jsme *jak* dlouho?“

„Nevím,“ řekla, i když to věděla přesně. „Tak asi tři měsíce?“

Bobby potřásl hlavou. „Asi! Měla bys to mít spočítané na minutu!“

„To snad ne?“

„To snad jo!“

Vyměnili si úsměv a blaženě vychutnávali vzájemnou blízkost.

Denver se s Bobbym líbilo i proto, že vždycky měli o čem mluvit. Často jí vykládal historky o rodině svého zemřelého otce, která žila v Řecku, tedy s výjimkou jeho neteře Brigitte. Ta žila v New Yorku a kdysi byla známá topmodelka. Spolu s Bobbym zdělila většinu majetku rodu Stanislopoulosových. Bobby sice o penězích mluvil nerad, ale před Denver se zmínil, že se rozhodl na dědictví vůbec nesáhnout a radši si vydělávat peníze provozováním svých úspěšných klubů.

Denver ho obdivovala za odhodlání prosadit se vlastními silami. Nějakou tu výstřednost si dopřál jen zřídka – například využití rodinného letadla.

A jindy zase Denver vyprávěla Bobbymu o své rodině, s kterou ho ještě neseznámila. Denver se pořád ještě nechtělo představit ho rodičům – matce, jinak politické aktivistce, a otci, nekonvenčnímu právníkovi, o jejich tří bratrech nemluvě. Ti všichni měli velmi rádi jejího bývalého přítele Joshe, takže bude rozumnější odložit uvedení Bobbyho do rodiny, dokud spolu nebudou chodit déle než jen pár měsíců.

Bobby se tomu smál. „Pro tvoji rodinu nejsem dost dobrý, co?“ popichoval ji.

„Dočkáš se,“ ujistila ho Denver.

Jednou ho domů určitě přivede, ale teď ne. Na to je ještě brzy.

„Bobby!“ U jejich stolu se zastavila výjimečně krásná dívka, zřejmě modelka. „Och *bože!* Naposledy jsem tě viděla v New Yorku na mejdanu u Graydona! Jak se *máš?* A co děláš tady v L.A.?“

„Hm... no,“ zakoktal Bobby. Neměl ponětí, kdo to je, a taky mu to bylo ukradené. „Vy dvě se znáte?“ kývl směrem k Denver.

Dívka věnovala Denver zběžný pohled a dál ji ignorovala. „Musíme se sejít,“ zavrňela, skloněná až k Bobbymu. „Chybíš mi. Zavolej, bydlím v Mondrian.“

Poté se samolibým výrazem odplula na patnácticentimetrových podpatcích.

„Pěkná,“ poznamenala Denver.

„Přísahám, že netuším, kdo to je!“ bránil se Bobby.

„To je v pohodě.“ Denver nehodlala předvést žárlivou scénu kvůli ničemu. „Mám taky pár bývalých.“

„Ale ona není bývalka!“ trval Bobby na svém. „Vůbec ji neznám!“

„Na tom nezáleží.“

„Ne, nezáleží,“ souhlasil Bobby. „Záleží jen na tom, že teď tady sedím s tebou.“

Bobby Santangelo Stanislopoulos opět dokázal, že vždycky říká tu správnou věc.

Max už chtěla odejít, Harry taky, ale Cookie se cukala. „Chci tu zůstat,“ omílala tvrdohlavě. „Frankie na mě dohlídne.“

„Ale ty zůstat nemůžeš,“ namítala Max. „Jsme tu Harryho autem.“

„Někdo mě odveze,“ pohodila Cookie hlavou.

„Jo? A kdo, jako?“ utrhla se na ni Max.

Cookie pokrčila rameny. „Frankie mě určitě hodí domů sám.“

„Ty huso pitomá!“ zuřila Max. „Copak nevíš, že Frankie se ti akorát chce dostat do kalhotek?“

„No a?“ ušklíbla se pobaveně Cookie. „A to mě má jako vyděsit?“

Hádaly se v boxu po několika vypitých mojitech. Frankie pobíhal po podniku a vítal hosty a zdravil známé, hrál si na srdečného hostitele, ale Max na to neměla náladu. Chtěla vypadnout a Harry zrovna tak.

„Nemůžeme tě nechat samotnou!“ namítla znovu Max a ohlédla se po Harrym, aby ji podpořil.

„Už jsem ti řekla, že Frankie se o mě postará,“ rozvalila se Cookie spokojeně na sedadle.

„Frankie je nacucanej koksem a vedle tebe to je dědek!“ popíchl ji Harry jízlivě. „U toho přece zabodovat nechceš.“

„Ále, *tak* starý zase není,“ stála Cookie na svém. „Vy dva od-
tud radši vymázněte, protože *já* tu zůstávám!“

Max se rozhodla, že celou věc nechá plavat. Věděla, co je
Frankie zač, a jakmile si Cookie vzala něco do hlavy, nikdo jí
to nevymluvil. Do panny měla Cookie beztak daleko, vždyť od
narození žila v Hollywoodu.

„Dělej si, co chceš, ale nelez s ním do postele,“ varovala Max
kamarádku. „S něčím takovým bys nechtěla mít nic společ-
ného. Dej na mě, já to *vím!*“

„Dík za radu,“ řekla Cookie jedovatě. „Později zavolám,
lidi.“

„To budu ráda,“ přikývla Max a podívala se na hodinky. Byly
už dvě po půlnoci. „A nedělej nic, čeho bys musela litovat,“
dodala.

„Ahojky,“ hihňala se Cookie. „Tak už se vyprdelkujte.“

Max vzala Harryho za loket. „Cítíš se na řízení?“ Přikývl.
„Padáme.“

Člověk občas musí ustoupit v hádce, kterou nemá šanci vy-
hrát. To ji taťka Lennie naučil už jako pětiletou. Naučila se
hodně od obou rodičů a často ocenila jejich rady. Ale přesto se
nemohla dočkat chvíle, kdy začne žít na vlastní pěst.

Brzy. Hodně, hodně brzy.

4.

Svoboda Billymu Melinovi vyhovovala. Manželství se superstar byl bezva odvaž tak asi patnáct minut, ale po pár měsících přihlížení, jak všichni Venus zbožňují a plazí se jí u nohou, okouzlení vyprchalo. On byl *taky* slavná filmová hvězda, ale pokud se někde objevil s Venus, neznamenal víc než vzduch. Tohle chlapovi sebevědomí nezvedne. Kdepak, ani náhodou.

Když Billy zrovna nebyl vedle Venus, všichni mu věnovali pozornost, vášnivě a neodbytně. Moře děvčat. Fanoušci na každém kroku. Respekt ze strany agentů, manažerů a právníků, kteří si uvědomovali, co a kolik se z něho dá vyrazit. Konec konců, bylo mu teprve třicet, kariéru měl před sebou a jeho poslední film byl kasovní trháč snů.

Billy měřil metr pětaosmdesát, měl čupřinu sluncem vybělených vlasů a svalnaté tuhé tělo opálené jako surfař. Břicho dokonale vypracované, denně ho dvě hodiny posiloval, aby měl jistotu, že se na něm bude rýsovat pekáč buchet, co mu každý záviděl. Moc rád četl pod svými fotografiemi titulky *NEJSEXY TĚLO NA PLÁŽI*. Ty zalez do díry, chudáčku Matthewe McConaughey. A ty se klidně podělej závistí, Michaeli „Situation“ Sorrentino. Billy Melina je králem vypracovaných břich. A vzhledem k bližícímu se rozvodu s královnou všech hvězd se – spolu se svou co-nevidět-ex – momentálně díval z obálek všech existujících časopisů.

Jo, časopisecké obálky byly fajn. Obálky potvrzovaly smysl jeho existence. Z obálek měl proklatě fajn pocit.

A stejné to bylo s orálem. Nic mu nevylepšilo náladu tolik, jako když ho děvče orálně dotáhlo k vyvrcholení. Když byl teď volný, bavilo ho občas sbalit nějakou kočku, odvézt si ji do pronajatého domu, kde momentálně bydlel, a nechat si ho vykourit

vedle bazénu. Rty obemýkající jeho penis a třpytivá modř hladiny bazénu v pozadí a žár slunce na celém těle, to všechno ho bláznivě vzrušovalo.

Venus byla přesvědčená, že Billy to táhne s hlavní hrdinkou svého posledního filmu – s Willow Priceovou – smyslnou mladíčkou blondýnkou s našpulenými rty a kariérou na strmém vzestupu. S Willow se rád bavil na večírcích a různých předávacích cen, ale jinak mezi nimi nic nebylo. Willow si potrpěla na sex v lesbickém stylu a Billymu se zase tolik nelíbila, nicméně oba se spolu ukazovali rádi.

Billy se zrovna cítil nadržene, takže skočil na harleye a vyrazil na lov.

Netrvalo dlouho a našel přesně to, co hledal. Dívka, kterou zahlédl na Melrose, měla na sobě džínovou sukýnku, která jí jen taktak zakrývala rozkrok, miniaturní tílko s nápisem *Chci to rychle a sladce* a cvakala sandálky s klínovým podpatkem.

„Ahoj,“ zazubil se na dívku, když u ní přibrzdil. „Nezahlíd jsem tě včera v SoHo House?“

Dívka se zastavila, poznala ho a nevěřila vlastnímu štěstí. O dvacet minut později už klečela před ním vedle bazénu a snažila se odvést co nejlepší práci.

Najít ochotnou holčinu nebyl pro Billyho nikdy problém.

Snídaně v Malibu patřila mezi Luckyiny nejmilejší chvíle z celého dne. Ráda seděla venku na verandě a dívala se na oceán s pomerančovým džusem v ruce a s talířkem krájené papáji, fíků a manga. Odjakživa vstávala časně, dávno před ostatními z rodiny, proto si tu ranní chvílky samoty vychutnávala. Během nich spřádala plány a rozhodovala se, jaké další kroky podnikne v nejbližší době. Momentálně jí její komplex Keys přinášel hluboké uspokojení. Její úspěch udělal dojem dokonce i na Gina. Vybuodovala pravou perlu hotelů ve Vegas, kam patřilo všechno, od obřího kasina až po originální hotel a luxusní byty určené k rozprodání. „Ještě přidej dostihovou dráhu a nechybí nic,“ zavtipkoval Gino.

Lucky se usmála. To ale vůbec nebyl špatný nápad. Ovšem Gino nebyl nikdy troškař.

Rozhodla se, že jejím nejbližším úkolem je přesvědčit Len-
nieho k zasloužené dovolené. Byl úděsný workoholik, dokončil
jeden film a hned se vrhl na další. Měli sice fantastické manžel-
ství, ale neškodilo by společně trávit víc času. Občas přišly dny
a noci, kdy jí upřímně chyběl.

Zazvonil jí mobil. Volal její newyorský právník Jeffrey
Lonsdale.

„Ano, Jeffrey, o co jde?“ zeptala se, protože ji tak časný tele-
fonát překvapil.

„Zmínila jste se někde, že chcete prodat Keys?“ šel Jeffrey
rovnou k věci.

„Cože?“ Lucky se zamračila. „Proč se ptáte?“

„Protože mi pořád volá nějaký chlápek, co zastupuje Jordan
Developments. Tvrdí, že jste prý ochotná Keys prodat a že Jor-
dan Development jsou ochotní okamžitě koupit.“

„To je absolutní blbost,“ namítla Lucky. „A kdo je, kčertu,
Jordan Developments?“

„Velká realitní firma. Proklepnul jsem si ji, čistě pro jistotu.“

„Jeffrey,“ vysvětlovala Lucky trpělivě, „jistě víte, že kdy-
bych uvažovala o prodeji Keys, vy byste se to dozvěděl jako
první?“

„Samozřejmě, ale ten Fúad Chán, zástupce firmy, si je na-
prsto jistý a nedá se odbýt.“

„No tak panu Chánovi vyřid'te, ať otravuje někde jinde. Keys
nejsou na prodej. Ani teď, ani jindy.“

„Rozumím.“

„Tak to jsem ráda.“

„Musím se přiznat, že jsem to považoval za vtip. Každý ví,
že jste do budování toho komplexu vložila srdce i duši, takže je
vyloučeno, že byste to nabídla k prodeji.“

„To jste odhadl správně.“

„Jsem rád, že máme jasno.“

„To máme.“

„Tak hezký den!“

„Vám taky, Jeffrey.“

„Bohužel, tady v New Yorku prší.“

„Říkám to nerada, ale u nás krásně svítí slunce,“ usmála se Lucky a dívala se na nekonečný modrý oceán.

„Ach, Lucky, vy víte, kde to bolí nejvíc.“

„Jste právník,“ nedala se Lucky pobaveně. „Na t'afky byste měl být zvyklý.“

„Ještě že jste mi to připomněla.“

„Ale jděte, v pátek letíte do Vegas na jednání správní rady, tak si slunce užijete.“

„V zasedačce?“ protáhl Jeffrey suše.

„Tak zůstaňte na víkend,“ navrhla Lucky. „Pořádám narozeninový večírek pro Max, bude to zábava.“

„Možná.“

„Žádné možná, Jeffrey. Řekněte ano. A vezměte i manželku.“

„Rozvádíme se.“

„Tak vezměte přítelkyni.“

„Žádnou nemám.“

„No dobře, tak to by o vašem milostném životě stačilo. Ale pokud se rozhodnete zůstat, dejte to vědět mému asistentovi, dokonale se o vás postará.“

Vypnula spojení. Tenhle den začíná pěkně bláznivě.

Keys, to bylo její největší životní dílo. Nikdy ho neprodá. Nikdy.

Bobby vstal a odešel z bytu ještě dřív, než se Denver probudila. Měl ve Vegas důležité jednání s ruskými investory, kteří, aspoň podle jeho společníka Emdžeje měli v plánu co nevidět vložit spoustu peněz do klubů Mood v Miami a L.A. Rozhodl se osobně je provést perlou řetězce Mood v Las Vegas. S Rusy se nejednalo snadno, ale tihle měli peníze a chuť je investovat do jeho podniků. Později měl v plánu další jednání v New Yorku, a po tomhle všem skočí do letadla a vrátí se včas, aby vyzvedl Denver a vzal ji na romantický víkend ve Vegas.

S Denver to bylo opravdu vážné. Čím víc času s ní trávil, tím byl poblázněnější. Byla tak zatraceně normální a stokrát chytřejší než všechny dívky, s kterými chodil před ní. A navíc byla krásná, uvnitř i navenek. Měla v sobě upřímnost, které se nemohl nabažit.

Těšilo by ho, kdyby trávila víc času s Lucky, aby se ty dvě navzájem poznaly. Pro Bobbyho bylo důležité, aby mu matka vážnou známost schválila. Ne snad že by Lucky něco už řekl, jen ať sama zjistí, jak je Denver báječná. Ten víkend s večírkem k tomu nabídne skvělou příležitost.

Jako další krok plánoval koupit dům v L.A., kde by spolu žili. Denveřin byt byl pro Bobbyho příliš malý, potřeboval víc místa. Párkrát to téma už nanesl, ale Denver ho vždycky odbyla s tím, že na společné bydlení je ještě příliš brzy.

„Ale kotě, stejně tady bydlím, kdykoliv jsem v L.A.,“ upozornil ji.

„Ne, ty tady *přespáváš*,“ opravila ho. „Není to stejné, jako kdybychom spolu žili.“

Bože, ta ženská uměla dělat problémy! Většina děvčat by zešílela blahem, kdyby navrhl, že pro ně koupí společný dům. Ale část Denveřina kouzla spočívala právě v tom, že *nebyla* jako jiné dívky, a to byl další důvod, proč ji miloval.

Dupl na plyn ve svém novém stříbrném Lamborghini Murciélagu LP640. Z přehrávače zpíval na plné pecky Jay-Z a Bobby zamířil do Vegas.

„Nějak nechápu, v čem vidíš problém.“ Denveřina nejlepší kámoška Carolyn houpala kočárek v zahradě svého domu ve West Hollywood, který byl v zastrčený v tiché ulici za supermarketem Pavilions. „Bobby je fantastický a každého praští do očí, že je z tebe úplně hotový.“

„Myslíš?“ zeptala se Denver nejistě a upíjela kávu.

„Vím,“ řekla Carolyn a odhrnula si medově plavou kadeř z čela. „Je super a ke mně se zachoval báječně.“

„Proč by se nezachoval?“ Denver postavila hrnek na viklavý zahradní stůl. „Nezapomínej, žes byla v děsném průšvihů. Unesli tě, drželi jako rukojmí, byla jsi těhotná...“

„A pak ses objevila ty s Bobbym jako rytíři a zachránili jste mi zadek,“ dodala Carolyn, která už dovedla svou tehdejší nebezpečnou situaci zlehčovat.

„Bez Bobbyho by to nešlo,“ připomněla Denver. „To byl hlavní zachránce.“

„Bez vás dvou...“ Carolyn nedořekla a snažila se nemyslet na prožité utrpení. Pracovala tehdy jako sekretářka ženatého senátora Gregory Stonemana, s kterým prožívali bouřlivý román. Jako většina ženáčů i senátor sliboval, že se rozvede, ale samozřejmě to byly kecy. Když mu Carolyn řekla o svém těhotenství, zpanikařil a nechal ji unést v naději, že Carolyn ze stresu potratí. Díkybohu, že Denver a Bobby ji zachránili včas.

Po pár dnech zotavování v nemocnici Carolyn utekla z Washingtonu do L.A., kde porodila dítě – chlapečka Andyho – a zapřísahala se, že se senátorem Stonemanem už nikdy nepromluví ani slovo. Ne snad, že by si za ní mohl zrovna nohy uběhat, neozval se jí od jejího odjezdu. Kašlala na něho. Andy byl jenom její a Gregory se k němu nesmí ani přiblížit.

„Mám problém s Bobbyho matkou,“ přiznala se Denver bojácně. Nebyla zvyklá ventilovat svoje pocity. „Je tak... fakt nevím, jak ji popsat!“

„Jen to zkus!“ poručila Carolyn přísně.

„Tak především je fantasticky krásná,“ začala Denver ve snaze vykreslit přesný portrét neuvěřitelné Lucky Santangelové. „Tím chci říct, že je urostlá, má olivovou pleť a úžasné tmavé oči i vlasy. Je prostě kočka v tom skrznastrz italském stylu.“

„A to je chyba?“ divila se Carolyn. „Bobbymu rozhodně předala suprový geny.“

„Když ona je navíc absolutně dokonalá,“ žalovala Denver, jež si neuměla představit, že by mohla vyhovět nárokům takového přírodního živlu jako Lucky Santangelová. „Buduje vlastní ho-

tely, předtím vedla přední filmový ateliéry. Má tři děti, a jako by to bylo málo, je zběsile samostatná, všechno zvládá osobně a má pohádkově šťastný manželství s Lenniem Goldenem.“

„Myslíš toho slavného herce?“

„Už nehraje. Teď píše scénáře a režíruje děsně úspěšný nezávislý filmy.“

„Koukám, že Bobby má hodně co dohánět.“

„Lennie není jeho otec,“ vysvětlila Denver a znovu sáhla po hrnku s kávou. „Myslela jsem, že jsem ti to už řekla – jeho otcem byl řecký miliardář, loďař, ale zemřel. Právě od té společnosti má k dispozici letadlo, kdy ho jen napadne. Další věc, co ve mně budí hrůzu.“

„Přestaň s tím, Denver!“ usadila ji Carolyn. „V tobě nebudí hrůzu vůbec nic.“

„Takže,“ ušklíbla se Denver, „Bobbyho máti je dokonalá, a já ne.“

„*Proboha!*“ Carolyn v zoufalství rozhodila paže. „Posloucháš se vůbec?“

„*A proč?*“ odsekla Denver našťavaně, že Carolyn je tak natvrdlá.

„Ty se mi snad *zdáš*, Denver. Máš skvělý povolání, kterým pomáháš lidem. Jsi mladá, chytrá, krásná a *ted'* máš báječného přítele.“ Carolyn polkla a dodala: „Potvrdit můžu jedině to, že jsi děsná nešika v kuchyni, ale mám silný podezření, že Bobby tě nesbalil kvůli tvým kuchařským výtvorům.“

Denver se neubránila smíchu. „Nejsem krásná a extra mladá taky ne, ale chytrá *jsem*, to jo,“ připustila.

„No jasně,“ usadila ji Carolyn. „Sedmadvacet je *namouduši* stáří. A dej si říct, ty krásná jsi. Ne jako modelka, spíš vřele a přirozeně – ale o to jsi krásnější, že nemáš sebemenší potuchy, jak jsi velkolepá.“

„Dík, ale měla bys vidět děvčata z Bobbyho klubu. A to už nemluvím o těch, co se u něho zastavují, když si spolu vyjdeme. Lezou po něm jako štěnice.“

„A co? Je s tebou, ne?“

„Asi jo...“

„Asi!“ zopakovala Carolyn a zvedla oči k nebi. „Ten mužský ti zobe z ruky, to ví každý. A ty dotěrný holky, jedna jako druhá: velikost nula, protože drží hladovku. Obrovský kozy, ale umělé. Plný rty, ale umělé. Vysoký lícní kosti, taky podvod. A –“

„Dost!“ vyprskla Denver smíchy. „Dělají v šoubyznysu, musejí skvěle vypadat.“

„Kecy!“ houkla Carolyn. „A neber si to osobně, ale měním téma – na *sebe*.“

„Fajn,“ přikývla Denver. „Co je s tebou?“

„Rozhodla jsem se, že budu lesba!“ oznámila Carolyn.

Denver se zakuckala kávou. „Cože?“ kašlala. „To nejde, že se staneš lesbou z *rozhodnutí*. Buď jsi lesba, nebo ne.“

„Jdu do toho,“ potvrdila Carolyn věčně. „Na józe jsem naražila na tu úžasnou ženskou. Pozvala mě na rande. A hele – já fakt půjdu.“

„Ale proč bys to dělala?“

„Protože chlapů mám nadosmrti plný zuby. Nejdřív Matt, ten mi zahýbal. A z Gregoryho se vyklubal prolhaný, ubožácký sviňák. Sex s mužským už nechci, hodlám se jim vyhýbat obloukem. To se snad dá pochopit, ne?“

„Víš...“ začala Denver, ale vtom se rozplakal Andy a pohled na hodinky jí prozradil, že pokud sebou trochu nehodí, přijde pozdě do práce.

„Takže podle tebe bych do Vegas jet měla?“ zeptala se, drapla klíčky od auta a rozběhla se ke dveřím.

„To bys teda zatraceně měla!“ potvrdila Carolyn a shýbla se k synkovi, aby ho zvedla do náruče.

„Fajn, tak já pojedu,“ přikývla Denver a myslela to vážně.

„A ty se dobře bav s... ehm... s kým?“

„S Vanessou,“ doplnila Carolyn s úsměvem. „A jo, moje slovo, že si to užiju.“

Zvonící mobil uměla Max najít i ze spaní. „Co je?“ zamumlala do něj.

„Hádej, kde jsem?“ ozvalo se šeptem.

„Cookie?“

„Jo, to jsem já,“ zahihňala se Cookie. „Stará dobrá kámoška.“

Max otevřela jedno oko. „Kde jsi?“ vyhrkla, i když se jí zmocnilo příšerné podezření, že odpověď už zná.

„Hádej!“

„Nechci hádat!“ vyjela Max vztekle a odkopla přikrývku.

„Kde jsi, hernajs?“

„Jsem ve Frankieho posteli, a byla to *pohádka*,“ vzdychla Cookie. „Prostě bezva nezávazný sex.“

„Kecy!“ zavřískla Max a posadila se. „Nevyspala ses s ním, že ne?“

„Jasně že jo!“ chichotala se Cookie vítězoslavně.

„*Ježíši!*“ zavyla Max. „S týpký jako Freddie přece nesmíš šoustat!“

„A proč ne?“

„Protože. Je šíleně povrchní a *taky* feťák jak vyšitej!“

„Ale když to bylo *tááák* bezva,“ rozplývala se Cookie.

„Chceš si poslechnout sexem nadupaný detaily?“

„Ne, díky,“ odmítla Max upjatě. „Radši ne.“

„Hele, s tebou není žádná psina,“ brblala Cookie. „Brnknu Harrymu, ten je do detailů úplně blázen.“

„Jo, to udělej.“

No to mě podrž! Frankie Romano, Bobbyho bývalý nejlepší kámoš, a Cookie. To nebyla dobrá zpráva. A všechno to byla jenom její vina, protože neměla Cookie nechat v klubu. Frankie byl bezectný hnusák, který své předchozí dívce Annabelle Maestro zahýbal s prostitutkami. Užije si s Cookie, odkopne ji, a výsledek bude absolutně k zešilení. Max bude celé týdny poslouchat, jak Cookie kňučí a stěžuje si.

Fakt otrava! Klidně ji mohla Frankiemu šoupnout do postele rovnou a neobtěžovat se s návštěvou toho mizerného klubu! Mělo ji to trknout předem.

Popadla obrovské triko, vykulila se z postele a v duchu dumala, co udělat, aby ten průšvih napravila. Bohužel, nic jí nenapadlo.